

# ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

[Ο κ. Δ. Π. Ταγκόπουλος, ἐκ τῶν ἐγκρίτων συνεργατῶν τοῦ «Ἡμερολογίου» εἶνε λίαν γνωστὸς εἰς τε τὸν φιλολογικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν παρ' ἡμῶν κόσμον. Νεώτερος, ἐφιλοτέχνησε σειρὰν



ποιημάτων, τὰ ὅποια θὰ ἡδύναντο νὰ τῷ προετοιμάσωσι μίαν καλὴν θέσιν ἐν τῷ νεοελληνικῷ Παρνασσῷ. Ἀλλ' ἐγκατέλιπε τὰς Μούσας, ὡς καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἣν ἐσπούδασεν, ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον Νουμᾶς διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν ὁ προσφιλες χρονογράφος καὶ κοινωνιογράφος τῆς «Ἑστίας». Τὰ ἐν αὐτῇ «Φαινόμενα καὶ Πράγματα» θὰ μείνουν ἀλησμόνητα διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν των, τὴν διαυγῆ ἀντίληψιν τῶν ζητημάτων, τὸ ἀφελεὲς ἅμα καὶ ὀριμὸν τοῦ ὕφους, τὸ φαιδρύνον καὶ καυτηριάον ἐν ταύτῃ καὶ ἐποικοδομοῦν. Ἦδη ἐκδίδει τὸν «Νουμᾶν», φύλλον εὐθὺς ἐξ

ἀρχῆς ἐπιβλήθην εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δημοσίου ὡς βῆμα ἐλεύθερον κατὰ τῶν κακῶς ἐχόντων, ὡς ἄμβων τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ κηρύγματος. Ὁ «Νουμᾶς» του τέρπει, μορῶναι, διδάσκει, καυτηριάζει καὶ εὐθυμολογεῖ, μὲ τὸ μαστίγιον ἐναλλάξ καὶ τὸν γέλωτα καὶ τὴν εἰρωνείαν, δι' ὧν ἐπιζητεῖ νὰ καταρρίψῃ ὅ,τι ψευδὲς ὑπάρχει ἐν τῇ πολιτικῇ, τῇ κοινωνικῇ καὶ τῇ πνευματικῇ τοῦ ἔθνους ζωῇ].

~~~~~  
**Ν**Α μὲ ξυρίτῃς καλὰ !.. Νὰ μοῦ σιδερώσῃς καὶ τὸ μουστάκι !  
Βάλε τὰ δυνατά σου, Γιάννη !.. Τ' ἀκούς ; εἴμ' ἀπόψε γιὰ χορό !...

Καὶ ὁ κ. Ἀμβρόσιος Κοσμᾶς παρεδόθη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς χεῖρας τοῦ κουρέως του, ὁ ὅποιος ἀνέλαβε τὴν ὑψηλὴν φροντίδα νὰ ἐξωραίσῃ τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπόν του καὶ νὰ ἀρειμανιοποιήσῃ τὸν ταπεινὸν καὶ δειμαλέον μύστακά του.

— Καὶ θὰ πᾶτε μόνος στὸν χορόν, κύριε Ἀμβρόσιε ; ἤρω-  
τησεν ὁ Γιάννης, ἐνῶ ἡ σαπουνάδα ἀποσυρθεῖσα εὐγενῶς ἀπὸ  
τὴν δεξιὰν παρειὰν τοῦ κ. Ἀμβροσίου, ἀπεκάλυπτε ὁρροσερότητα  
καὶ νειάτα γιλιών Παρθενώνων τούλάχιστον.

— Μόνος !.. ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ κ. Ἀμβρόσιος· Θεὸς φυ-  
λάξοι ! Πάντοτε μετὰ τῆς κυρίας Ἀσπασίας, κ' εἰς τὸν τάφον  
ἀκόμη !.. Ἐκτὸς πλέον ...

— Μπᾶ ! ὑπάρχει καὶ ἐκ τὸς ...

— Μάλιστα, φίλε μου ! Ἐκτὸς πλέον ἂν ἡ κυρία Ἀσπασία  
ἔχει τὰ νεῦρά της, ὅτε οἱ μουστάκες ταπεινοῦνται ἀμέσως καὶ ὁ  
ὑποφαινόμενος χορεύει τὸ  
πά ντ' ἐσπᾶν ὑπὸ τὸ ἐφά-  
πλωμα !..

Ὁ ἐξωραϊσμός τοῦ κ.  
Ἀμβροσίου ἐπετελέσθη,  
συνεργασθέντων εὐδοκιμῶς  
τῆς ψαλλίδος, τοῦ ξυρα-  
φίου, τοῦ πυρός, διὰ τὸ σι-  
δέρωμα τοῦ μύστακος, τῶν  
ἀρωμάτων καὶ τῆς μηχανέ-  
κας, οὕτω δὲ ὁ ἀνακαινι-  
σθεὶς οἰκογενειάρχης καὶ  
χριστιανὸς ὀρθόδοξος εὐρέ-  
θη τὴν ὁγδόην ἐσπερινὴν  
ῥωρὰν εἰς τὸ σπίτι του, εἰς  
τὴν τράπεζαν τοῦ φαγη-  
τοῦ καὶ ἀπέναντι τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεος, τὸ ὅποῖον τοῦ ἐχρη-  
σίμειεν ὡς κρυστάλλινον κάτοπτρον τῆς καλλονῆς του.

— Ὠραῖος, αἱ !

— Ὠραῖος βέβαια !..

Ἡ ἐρώτησις ἀνήκει εἰς τὸν κ. Ἀμβρόσιον. Ἡ ἀπάντησις εἰς  
τὴν κ. Ἀσπασίαν, ἡ ὁποία προσθέτει :

— Καὶ τὸ μουστάκι σου μάλιστα σὰν καραβιοῦ κατάρτια τὸν  
ἀνῆφορον !

— Ὡς γνωρίζεις, φιλτάτη μου ...

— Γνωρίζω μόνον πῶς εἶς ἕνας γεροξεκουτιάρης ποῦ δὲν ξέ-  
ρεις τί σοῦ γίνεται !..

— Γεροξεκουτιάρης ἐγώ ; Μὰ Ἀσπασία μου, ἀκόμη κ' ἐγώ  
καὶ σὺ δὲν εἰσήλθομεν εἰς τὸ πεντηχοστὸν ...

— Ἐγὼ πενήντα ;

— Δὲν εἶπα αὐτό, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !..



— Τὸ εἶπες καὶ τὸ λὲς πάντοτε ! Γιατ' εἶσαι μοχθηρὸς ἄνθρωπος ! Τιποτένιος !.. Ἔτσι μοῦ τὸ κάνεις πάντοτε !.. Θέλεις νὰ μὲ πεθάνῃς ! Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτὴ !.. Εἶνε τυραννία !.. Δὲν ἀντέγω !..

— Μά, κυρία Ἀσπασία, ἡσυχάσατε παρακαλῶ !..

— Μὰ ἡσυχάσω βέβαια, νὰ ἡσυχάσω !.. Πρῶτα μ' ἀνάβεις κ' ἔπειτα «ἡσυχάσατε παρακαλῶ !» Τέρρορρας !..

Ὁ κ. Ἀμβρόσιος ὑπέστη γενναίως τὴν πρώτην προσβολήν. Ἐπηκολούθησεν ὀλιγόστιγμη σιγῇ, κατόπιν τὰ μαχαιροπήρουνα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ἡ δὲ γλῶσσα τῆς κ. Ἀσπασίας, ἡ ἀεικίνητος, ἐκρύφθη ὡς ὑπολαῖς ἐν τῇ μαργαριτοπλέκῳ — τοὺς ὀδόντας τῆς τοὺς ἐκαθάριζε τακτικώτατα — φωλεῖ τῆς.

— Δὲν τρῶς μὲ ὀρεξίν ἀπόψε, κ. Ἀμβρόσιε ! Κάτι θὰ τσίμπησες δίχως ἄλλο ἔξω !..

— Σοῦ ὀρκίζομαι !..

— Ἄφησε τοὺς ὀρκους σου !... Δὲν μὲ γελαῖς πειὸ μ' αὐτούς !.. Ἄς εἶνε ὁμως ! Γιὰ ποῦ εἶς ἀπόψε ποῦ μοῦ κουρδίστηκες ἔτσι ;..

— Γιὰ ποῦ !..

— Ναί, γιὰ ποῦ ; Γιὰ καμμιὰ παληὰ φιλενάδα σου πάλιν ;..

— Σοῦ τὸ εἶπα χιλιάκις, Ἀσπασία, πῶς σὺ εἶσαι καὶ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα φιλενάδα μου !..

— Χά !! χά !! χά !! Τῆς πονηρίαις σου ἄλλοῦ, κύριε παραλυμένε ! Θὰ μοῦ πῆς γιὰ ποῦ εἶς ἀπόψε ;

— Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως γιὰ ποῦ εἴμεθα ἀπόψε !..

— Εἴμεθα ;

— Ναί, κ' οἱ δυὸ μαζί ! Λοιπὸν μάθε, Ἀσπασία μου, πῶς ἀπόψε θὰ πᾶμε στὸν χορὸν τοῦ ...

— Στὸν χορὸν ; θὰ πᾶμε μαζί στὸν χορὸν ; Ὁχι, κύριε ! Δὲν θὰ πᾶμε πουθενά ! Οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ ! Μὲ νοιώθεις ! Οὔτε ποτέ ... ποτέ ... ποτέ !..

— Ἀγάπη μου !..

— Κολοκύθια μὲ τὴν ῥήγανη, ἀγάπη σου ! Κορόιδο σου εἶμ' ἐγώ !.. Τὸ κατάλαβες ;.. Νὰ τ' ἀφήσης πειὰ αὐτὰ !.. Νὰ πᾶμε μαζί στὸ χορὸ !.. Νὰ μὲ πάρῃς δηλαδὴ καὶ μένα μαζί σου, γιὰ νὰ κάνω τί ; Γιὰ νὰ σοῦ χρησιμεύσω ταμποῦρι, γιὰ νὰ σαλιαρίζῃς μὲ τὴν μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη γυναῖκα ; Δὲν μοῦ τό'κανες οὔτε μιὰ, οὔτε δυὸ φορές ! Σ' ἔμαθα πειὸ !..

— Τρυγόνι μου, δὲν τ' ἀφήνεις αὐτὰ !.. Θὰ κρυώσ' ἡ ὁμελὲττα μας ...

— Νὰ κρυώσῃ καὶ αὐτὴ !.. Τί μὲ νοιάζει ; Νὰ κρυώσῃ, ἀφοῦ

ἐκρύνωσε ἡ καρδιά μου, ἀφοῦ δὲν αἰσθάνομαι πειρὸ τίποτε γιὰ σένα ...

— Δὲν αἰσθάνεσαι τίποτα γιὰ μένα ; .. Καὶ τὸ λές αὐτό, κυρία, ὕστερ' ἀπὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν συζυγικὸν βίον ; "Α, κυρία ! Πρόσεξε καλὰ, διότι οἱ λόγοι σου οἱ ἀπερίσκεπτοι γεννοῦν στήν ψυχὴν μου τὴν ὑποψίαν ὅτι ...

Ὁ κ. Ἀμβρόσιος δὲν κατορθώνει ν' ἀντικρούσῃ καὶ τὴν δευτέραν προσβολήν. Αἱ δυνάμεις τοῦ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ παρασύρεται ὡς κέλυφος καρύου ὑπὸ τῶν ὁλονὲν ἐξογκουμένων κυμάτων τῆς συζυγικῆς ὀργῆς. Ἐπειτα εἶνέ καὶ αὐτός, φύσει καὶ θέσει, ὀλίγον νευρικός, ὅσον δὲ καὶ ἂν τὸ θέλῃ, δὲν κατορθώνει πάντοτε ν' ἀποφύγῃ τὰς παγίδας τὰς ὁποίας τεχνηέντως τοῦ στήνῃ ἡ ὑπερυστερικὴ συμβία του, χρησιμοποιοῦσα αὐτὸν ὡς ἄκόνι τῶν νεύρων της.

— Μάλιστα λοιπόν, φωνάζει ἔμπλεως ὀργῆς. Τὸ ὑποστηρίζω μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου ! Οἱ λόγοι σου μοῦ γεννοῦν τὴν ὑποψίαν ὅτι ...

— Ὑποψίαν εἶπες ; Ἐχομεν λοιπόν καὶ ὑποψίας ; "Α, μ' αὐτὸ δὲν τὸ υποφέρω ! .. Μὲ ὑποπτεύεσαι γιὰ νὰ κρύψῃς τῆς πομπές σου ! ..

— Καὶ σὺ μὲ ὑποπτεύεσαι γιὰ νὰ κρύψῃς τῆς δικές σου ! ..

— Ἐγὼ πομπές ; Ἐγὼ ; .. Μάθε λοιπόν, κύριε, ὅτι ἀφοῦ τὰ πράγματα ἔφθασαν ἕως ἐδῶ, δὲν ἤμπορῶ πειρὸ νὰ ζήσω μαζί σου !

— Οὔτ' ἐγὼ μαζί σου ! ..

— Μ' ἐξευτέλισες ! ..

— Μὲ κατακουρέλιασες ! ..

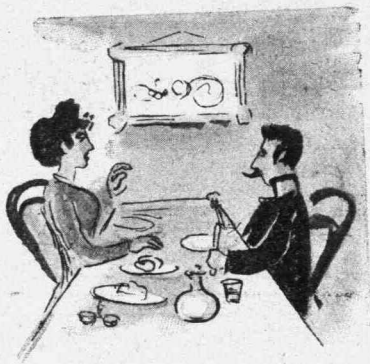
— Θὰ φύγω αὐρὶον τὸ πρῶτ' ἀπὸ 'δῶ, ἀπ' αὐτὴν τὴν κόλασιν ! ..

— Κ' ἐγὼ θὰ φύγω ! ..

— Τώρα' ἀμέσως, στήν στιγμὴ ! ..

— Κ' ἐγὼ ! ..

— Τέρας ! ..



— "Απιστη !..

— "Αγ ! τὰ νεῦρά μου !..

— "Ἡ καρδιά μου !..

Τὸ τραπέξι ἀναποδογυρίζεται. Ἡ κ. Ἀσπασία ἐξαπλώνεται φροδιὰ πλατειὰ ἐπὶ τοῦ καναπέ. Ὁ κ. Ἀμβρόσιος ἀποπειρώμενος νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν της, ἐμπλέκεται εἰς ἓνα κάθισμα καὶ σωριάζεται ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Πεθαίνω !.. Σβύνω !..

— "ὦγ, τὸ κεφάλι μου !.. Ἐσπασε τὸ κεφάλι μου !.. Νά, καὶ τὰ αἷματα !..

— Μαρία ! Δὲν ἀκοῦς Μαρία !.. Μαρίααα !..

— Ἐκουμπίσου κ' ἔλα μέσα, Μαρία !..

Ἡ Μαρία, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κουζίνα :

— Ἐσθασαα !..

— Ἐλα λοιπόν !..

— Νὰ φέρω τὴν σαλάτα ;

— Βρὲ ποιά σαλάτα ;

Ἡ Μαρία καταφθάνει ἔντρομος.

— Ἀφέντη ! Κυρά !.. Τί ἐπάθατῃ ; ..

— Τρέξε ἀμέσως καὶ φώναξε τὸν κ. Ἀνέστην, τὸν δικηγόρον, ποῦ κάθεται παρακάτω ! Νὰ τοῦ πῇς πῶς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἀμέσως στὸ σπίτι !..

— Νὰ πῆς καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἐξαδέλφου μου τοῦ Γεωργάκη, καὶ νὰ τοῦ πῇς πῶς ἡ κυρία σου τὸν θέλει νάρθῃ ἀμέσως ἐδῶ μὲ ... τοὺς κώδικας !..

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ ἀπόψε αὐτὴ ἡ βρωμοϊστορία !..

— Μάλιστα, ἀπόψε !..

Ἡ Μαρία φεύγει στὰ τέσσαρα καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει συνοδευομένη ἀπὸ ... τὸν ἱατρόν.

— Νὰ πάρετε βρωμιούχον κάλι κ' οἱ δύο, λέγει ὁ ἱατρὸς ἀφῆνων δύο συνταγὰς. Νὰ προσέξετε μὴ μπερδέψετε τὰ μπουκάλια !.. Τὸ ἰδικόν σας, κυρία Ἀσπασία, περιέχει μεγαλειτέραν ποσότητα, διότι καὶ ἡ ταραχὴ σας εἶνε μεγαλειτέρα !.. Κάθε ὥρα ἀπὸ μιὰ κουταλιά κ' οἱ δύο καὶ τὸ πρωί, σὰν ξανάρθω, βλέπουμε πάλιν !..

\* \*

Μεσονύκτιον. Σιγὴ βασιλεύει εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ὁ συζυγικὸς κοιτῶν ἤρρεμεῖ. Αἱ δύο κλίνας, — ἡ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης, χωριζόμεναι ἀπὸ τὸ κοιμοδῖνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ βρωμιούχον κάλι καὶ δύο κουτάλια τῆς σούπας,

— ἔχουν δεχθῇ εἰς τοὺς θερμοὺς κόλπους των τοὺς ἀναπυομένους καὶ ἀγρίως ρογχίζοντας συζύγους. Ἡ κανδήλα, λιποφυγῶσα, φωτίζει ἀμυδρῶς τὸν ὑπνέμον τῶν νεύρων λιμένα.

Αἰφνης ἡ σιγὴ διακόπτεται. Ἡ κ. Ἀσπασία, δειλῶς ἐξάγους, ὡς χελώνη, ἀπὸ τὸ ἐφάπλωμα τὴν κεφαλὴν της, στρέφεται πρὸς τὴν κλίνην τοῦ κ. Ἀμβρόσιου, ρίπτει μίαν θωπευτικὴν ματιὰν ἐπ' αὐτῆς καὶ φωνάζει μελιχρίως :

— Ἀμβρόσιε ! Δὲν ἀκοῦς, Ἀμβρόσιε ! Εὐπνα λοιπὸν !..

— Νὰ χωρίσωμε ! Ἀπόψε !.. Τὴν σαλάτα, Μαρξία ... Ὅχι !.. Στάσου !.. Τὸν δικηγόρον μου !..

Ὁ κ. Ἀμβρόσιος παραμιλεῖ. Ἡ κ. Ἀσπασία ἐπιμένει :

— Ἀμβρόσιε !.. Αἶ, Ἀμβρόσιε !... Εὐπνα πουλάκι μου !..

— Ἀσπασία μου ! ἀπαντᾷ ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ χασιώμενος. ὦωω ! Τί θέλεις, ψυχὴ μου ;

— Ἀγάπη μου, εἶνε ὥρα νὰ πάρωμε τὸ γιαντρίκι ;

— Μὰ θαρρῶ πῶς εἶνε, φῶς μου !..

— Ἄναψε λοιπὸν τὸ κερί !..

— Νὰ, τ'ἀναψα, τρυγῶνα μου !

Τὸ κερί ἀνάπτεται, τὰ μπουκάλια ἐκπωματίζονται, τὰ κουτάλια πληροῦνται καὶ παυτοχρόνως, ὡς διὰ στρατιωτικοῦ προστάγματος, διοχετεύεται τὸ περιεχόμενόν των εἰς ἀμφοτέρων τὸν στόμαχον.

— Καληνύχτα, Ἀμβρόσιε !..

— Ὑπνον ἐλαφρόν, λατρεία μου !.. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ !..

— Τί θέλεις ;

— Εἶδες τί ἐπῆγα νὰ πάθω ;

— Νὰ πάθης ; Τί γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ; Ἐκαμες λάθος στὰ μπουκάλια ;..

— Ὅχι !

— Ἀλλά ;

— Τόσην ὥραν κοιμᾶμαι μὲ σιδερωμένα μουστάκια ! Ἐλησμόνησα νὰ τὰ ρίξω !..



Καί δι' ἀγερῶχου κινήσεως ἐπανάφερεν εἰς τὴν φυσικὴν των  
θέσιν τὰ καταρτοποιηθέντα διὰ τοῦ σιδερώματος καὶ ἐπανανα-  
στατήσαντα μουςτάκια του.

\* \*

Ὁ ἱατρός τὸ πρῶν, ὅταν ἐπεσκέφθη τὸ τρυφερὸν ζευγος, διέ-  
ταξεν ἐπανάληψιν τοῦ φαρμάκου καὶ λουτρά ὑπόθερμα εἰς ἀμφο-  
τέρους, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

## Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΥ

**Α**Ν ὑπάρχη πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐμπνέει τρόμον καὶ ἀπελπισίαν,  
εἶνε ἐνίοτε τὰ ὑστερογράφα τῶν ἐπιστολῶν ! Ἡ ἐπι-  
στολή ἔμπορεῖ νὰ εἶνε διεξοδική, ἀθῶα, τὸ πολὺ - πολὺ μὲ καμ-  
μίαν ὀνομαστικὴν ἀπόλυτον, μὲ φράσεις βελουθένειες, ἀπαλές, να-  
νουριστικές, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ἀλλὰ τὸ ὑστερογράφων ! ὦ  
Θεέ μου ! Δύο ἀράδες πολλάκις ἰσοδυναμοῦν μὲ δύο δόσεις στρυ-  
χνίνης ! Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ σὲ περιπτύσῃ αἰσθηματικώτατα ἕνας  
ἀφωσιωμένος φίλος, νὰ σοῦ ψιθυρίξῃ γλυκὰ λόγια στ' αὐτί, νὰ σὲ  
θωπεύῃ μὲ τὸ ἓνα χέρι, καὶ μὲ τὸ ἄλλο, ἐξαφνα, ὅπως ἀνυπόπτως  
νὰ σοῦ βυθίξῃ μίαν στυλετιὰ εἰς τὸ στῆθος ! Ἕνα εἶδος δολοφονίας !

Ἰδοὺ, ἐν παραδείγματι ἐν ἓκ τῶν πολλῶν :

*Ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε φίλε,*

"Ἐχω καιρὸν νὰ σὲ ἴδω. Τί γίνεσαι ; Σ' ἐπεθύμησα ἀπλήστως. Ἡ  
ἀπουσία σου μοῦ ἀνοίγει κενὸν ἐν τῇ ψυχῇ. Ἡξεύρεις πόσον λαχταρῶ  
τὴν συνανатτροφὴν σου καὶ ποίαν ἀγάπην καὶ λατρείαν μοῦ ἐμπνέει ἡ  
χρυσὴ σου καρδιά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω πόσον ἀφω-  
σιωμένος εἶμαι πρὸς σὲ καὶ ὅτι δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ διατάσῃς εἰς  
ὅ,τι δύναμαι νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος μὲ θυσίαν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς  
μου ! ... κλπ. κλπ. [Ἐπονται πολλάκις τέσσαρες καὶ ὀκτὼ σελίδες  
πλήρεις τρυφερότητος, περιπαθείας καὶ ἀλτρουϊσμοῦ] !

Σὸς Φ. Χ. Ψ.

Γ. Γ. Στεῖλε μου, σὲ παρκαλῶ, μὲ τὸν κομιστὴν 150 δραχμὰς καὶ  
μὲ σπλαθῶνεις. Θὰ σοῦ τὰς ἐπιστρέψω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν (;) μαζὶ  
μὲ τὸ προηγούμενον χρέος μου.

Σᾶς ἐρωτῶ, ἀγαπητοί ἀναγνώσταί τοῦ Ἡμερολογίου, ὑπάρχει  
τι πλέον κακοῦργον ἐνὸς τοιοῦτου ὑστερογράφου ;

ΕΝ ΘΥΜΑ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΝ